

SARA KADEFORS

El

Blog

WTF

Tot el que no ets,
pots fingir-ho online

SARA KADEFORS

El
Blog
WTF

Fanbooks

Títol original: *Lex Bok*

© Sara Kadefors, 2013

© de la traducció, Marc Delgado i Casanova, 2016

Disseny original de la coberta: SisterBrandt

© d'aquesta edició: 2016, Grup Editorial 62, s.l.u,
Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Primera edició: febrer del 2016

www.fanbooks.cat

Fotocomposició: Víctor Igual, s.l.

Dipòsit legal: B. 221-2016

ISBN: 978-84-16297-66-5

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

1

UNA VEGADA VAIG LLEGIR EN UN DIARI un article que parlava sobre les fòbies. Si les aranyes o les rates et provoquen una por exagerada, no les has d'evitar sinó tot el contrari. Per exemple, has de posar-te a veure una pel·lícula d'aranyes i, de mica en mica, aniràs carregant-te de valor i acabaràs agafant-ne una amb la mà. D'això se'n diu «teràpia cognitiva».

Personalment vaig provar durant un temps aquest mètode amb la Miranda i l'Afnan. Van a la meua classe i les he de veure cada dia, encara que no ho vulgui. Per separat, són irritants i prou, però totes dues juntes arriben als límits de l'insuportable. Feia això: tan bon punt en veia una de les dues, me li atansava i em col·locava al seu costat. Mentre tenien la boca tançada, les coses anaven bé; però així que els sonava el mòbil i els llavis repintats engegaven, tot el cos em començava a picar, com si patís una reacció al·lèrgica. «Holaaa! Ja ho sééé! Ostres, va ser taaaan xulo...». Ales-

hores em vaig adonar que aquesta teràpia seria massa dura per a mi.

La Miranda té un blog on va escrivint una mica dels seus antics desordres alimentaris i molt de la vida fabulosa que té. Sobretot hi penja fotos d'ella mateixa i dels seus amics superguais. Si s'han de jutjar les imatges, la Miranda forma part d'una colla de nois i noies del centre que estan a l'última i que van a un munt de discoteques i els conviden a un grapat de festes, inauguracions i actes socials. L'Afnan i la Miranda es passen el dia parlant de concerts superxulos, festes superxules i gent superxula que han fet una pila de coses superxules. De vegades fins i tot poden parlar d'una manifestació superxula que ha tingut lloc al centre en contra, per exemple, del maltractament animal (un tema gens xulo) o la política d'habitatge del govern (zero xulo). Malgrat que, així d'entrada, potser sona força raonable, la veritat és que la majoria de coses que diuen i defensen l'Afnan i la Miranda són profundament irritants.

La immensa majoria de companys d'escola són simples i ordinaris, autèntics encefalogrames plans. Les noies porten abrics de plomes exagerats a l'hivern i samarretetes exageradament curtes a l'estiu. Van al gimnàs i surten de festa. Algunes s'entossudeixen a seguir muntant a cavall, com si encara anessin a primària. De vegades pateixo pels efectes que tindrà en mi tota aquella xerrameca sobre cavalls. Penso que se'm fica dins l'orella, encara que no ho vulgui, i se m'escampa per tot el cos com una infecció. Potser al final em posaré malalta de debò o potser un bon dia ho trauré tot de dins i co-

mençaré a parlar completament fora de mi de la Topsy, la Cinderella i la Lainy.

Els nois encara porten els pantalons caiguts de manera que se'ls veuen els calçotets i també surten de festa. Van començar a beure a primer de secundària i fa la impressió que segueixen pensant que els fa semblar d'allò més durs, tot i que estiguin a punt d'acabar l'institut. Van al gimnàs de forma obsessiva. Cada dia que passa estan una mica més inflats. Hi ha tan pocs nois amb un cos normal, que penso que s'hauria de protegir d'alguna manera els que queden. Si no, es corre el risc que la gent s'oblidi de com era un cos humà i donin per fet que tots ens hem de posar a entrenar com ximplés.

En realitat no té cap sentit haver de passar tant de temps amb persones que només tenir-les a prop ja et fan sentir malament. Però, alhora, estic convençuda que si un bon dia desapareguessin trobaria a faltar que m'emprenyin tant.

En Jonatan està fumant de peu dret, vestit amb pantalons harem i amb les ulleres de sol posades tot i que faci núvol. Dins del recinte de l'escola no es pot fumar i li he dit que ha de deixar de posar-se aquests pantalons perquè fan que les seves cames encara semblin més curtes. Ell en passa olímpicament, i jo el respecto molt per fer-ho. Quan me li acosto, fa un gest dramàtic a l'aire amb el cigarret.

—Sento que no sóc més que un cos que vagareja amunt i avall!

—És que ets un cos que vagareja amunt i avall.

—Sento un dolor aquí dins —diu, i es posa la mà al pit—. Provo de fumar, però no m'ajuda.

—Síndrome premenstrual?

—No sóc bo en res! Em pensava que tenia facilitat per cosir, però ni tan sols això. No tinc idees! —Llança ben lluny el cigarret, que s'allunya rodolant per l'asfalt.— És terrible, això de no tenir idees.

—No és imprescindible tenir idees per gaudir del dret a existir.

—Però jo sóc una persona creativa. Si no sóc capaç d'expressar-me, em deprimeixo!

—Tens un cigarret?

M'allarga el paquet. Són d'aquells mentolats fastigosos, però faran el fèt.

—No sé què he de fer per sortir d'aquest estat —continua—. Com puc recuperar el gust per crear...

L'assenyalo amb el cigarret.

—Allibera't de la idea que has de crear res. Ens han enganyat fent-nos creure que ens sentim bé quan som creatius, quan en realitat la creativitat només ens genera angoixa. No te n'adones? A mi em sembla que has d'aconseguir desprendre't d'aquesta exigència.

Em mira amb cara de no entendre res.

—I fer què, llavors?

M'arronso d'espattes.

—Sigui com sigui, és una ximpleria intentar vomitar una pila d'idees només perquè tothom diu que l'«emprenedoria» és el futur. A més, sempre hi ha un grapat de gent que és millor que un mateix, així que el

risc de fracassar és considerable. I ja et pots imaginar que miserable que et sentiràs, llavors. Abandona-ho tot ara i aquí i així t'estalviaràs depressions, intents de suïcidi i crisis de creativitat patètiques.

Es treu les ulleres de sol i em mira amb posat greu.

—No faig cas de res del que em dius.

—És clar que no.

—Em vols per a tu i prou.

—Sí, la meua vida no té cap sentit sense tu —dic sense ni una engruna d'ironia—. Ja ho saps.

—Què has fet des de l'última vegada?

—Res de res.

—Ja m'ho pensava.

Somric. Ell somriu. No sóc capaç de recordar que hagi tingut una vida sense aquest somriure. Ens vam fer amics a primer perquè érem igual de lents i sempre acabàvem els últims —al menjador, a classe—. Jo era un cap més alta. Encara ho sóc. Quan estem estirats capicullats al seu llit, els peus no li arriben més amunt de la meua espatlla.

D'aquí a uns minuts comença la classe. A ell li toca alguna assignatura de la branca artística i jo faré alguna cosa de socials. Tots dos passarem una tarda increïblement avorrida.

2

SEMPRE PENSO EN EL MOMENT de tornar a casa i ficar-me al llit. La gent potser creu que sona molt destructiu, això d'estirar-se i posar-se a fantasiejar al compàs d'una música de fons ultrapessimista, però no sé del tot què passa dins del meu cervell. No és exactament que comenci a fantasiejar sobre la mort; passen unes altres coses, més emocionants.

Els somnis que tinc quan estic desperta sovint són d'allò més elaborats, amb moltes trames paral·leles i personatges secundaris. Em torno boja si sona el mòbil o m'interrompen de qualsevol altra manera, perquè em costa moltíssim tornar-me a submergir en la fantasia.

Avui es tracta de com aconseguixo, com a última supervivent d'una catàstrofe climàtica, travessar una muntanya en plena tempesta de neu. Tot just acabo de lliurar batalla contra els éssers que s'han apoderat de la terra, una bandada de bèsties de les neus extraordinàries. Tot i que jo tenia un matxet i una pistola, un dels mons-

tres ha aconseguit mossegar-me al braç. Ara em penja tot ensangonat sota l'abric. Damunt meu, els núvols s'agombolen i el vent polar bufa glacial. Només em queda pregar a un poder superior que un paio rus amb pinta de gladiador em trobi abans que la massa de neu m'enterri...

La música s'atura de cop. Obro els ulls a contracor i veig la mare. Em pensava que avui treballava fins tard. Abans que tornés, hauria tingut temps de ventilar una mica l'habitació i asseure'm davant de l'escriptori. Així que entrés, aixecaria els ulls dels deures i posaria cara de no haver trencat mai un plat. La mare obre la finestra de bat a bat amb un gest violent. Una colla de nens petits que juguen a futbol a l'altre costat del carrer omple l'habitació amb les seves veus estridents i empipadores.

Arrufa el nas i sospira.

—Déu, Lex... No pots empudegar tot el pis amb els teus cigarrets!

Sento com la meva fantasia s'esfuma: les muntanyes, la neu, el braç ensangonat... Per poder-hi retornar tan aviat com sigui possible cal mostrar voluntat de cooperació.

—Per això estic fumant al costat de la finestra.

—No pots fumar enlloc!

—No ho tornaré a fer.

Em mira amb cara de no acabar-s'ho de creure. No em puc estar de pensar que serà molt gratificant marxar de casa. Quan s'acabi l'institut i es resolgui la qüestió dels diners, em mudaré uns quants mesos al pis del pare. M'ha dit que no hi hauria cap problema perquè al capdavall està buit.

La mare s'acosta al llit. S'inclina damunt meu com si estigués inspeccionant un insecte estrofolari.

—En què penses, quan estàs aquí estirada?

—En res en especial.

—T'he estat observant una estona. Semblaves molt contenta. Per norma general no ho sembles mai. Mai quan estàs amb mi.

M'incorporo.

—Estic molt contenta amb tu. Vull dir, quan estic amb tu. I també estic molt contenta amb tu com a persona.

—Ho dius per dir.

—I ara, de debò que no hi ha res de dolent en tu.

—Però dec haver fet alguna cosa malament —diu, i em mira amb segones—. No podries, ni que fos, jugar amb l'ordinador? Xatejar, penjar fotos a l'Instagram o coses d'aquestes? Alguna cosa que pugui entendre!

Sé que he d'aconseguir canviar de tema, però no se m'ocorre ni una sola notícia positiva sobre mi mateixa o la meva vida.

—Avui no tens zumba? —faig un intent.

La cara de la mama canvia de sobte. L'arruga del front es relaxa i les faccions s'eleven com per l'acció d'uns fils invisibles.

—Sí! Menjarem alguna coseta lleugera, d'acord?

—Podem fer una truita! Amb formatge de cabra i espinacs.

—I potser amb una mica de cansalada fregida ben cruixent.

La mare irradia alegria. El formatge de cabra ens apassiona a totes dues. Això, i un parell de coses més

que tenen a veure amb el menjar, com un oli d'oliva extraordinàriament car procedent d'una regió molt concreta d'Itàlia que la mare compra en una botiga especial quan té diners. Em posa la mà a la galta. Un gest que significa que oblidem que sóc una jove depriment. Tornant cap a la porta, s'atura i remena el cul d'una manera obscena i em llança un somriure seductor de broma per damunt de l'espatlla.

Quan ha marxat, provo de tornar-me a capbussar en la fantasia de neu. És difícil. En recupero una de vella que m'agrada continuar, aquella en què sóc un nan i em converteixo en el primer cap d'estat mundial petit, amb la missió de resoldre els problemes amb uns alienígenes hiperintelligents que intenten dominar el planeta. Somric per a mi mateixa quan entro en una reunió de màxim nivell amb els líders mundials i fingeixo que no passa res. «Hola!», crido. «Sóc un nen! Que no us en heu adonat, fills de puta?».

Després el sopar ja és a punt.

Mentre sopem, la mare em parla dels seus pacients, a qui passen coses d'allò més estrofolàries.

—I quan el doctor li va preguntar si li molestava que li introduís un dit a l'anús, l'home va respondre: «I ara, fa gustet!». Quina colla de sonats que corren pel món.

De seguida engega amb una altra història d'un abscess superestrany al cap d'una vella. Diu que no hi ha ningú al món que tingui una feina tan divertida com la seva. A l'hospital, un aprèn coses noves cada dia i a la mare li

encanten els seus companys. És més que evident que el que pretén és contagiarme el seu entusiasme per la feina.

De vegades em costa entendre-la. La primera cosa que sento als matins és com cantusseja, tot i que l'únic que l'espera és un altre dia de feina estressant i una mica de zumba al gimnàs.

—No n'estàs cansada? —li pregunto.

Em clava la mirada com si jo no hi acabés de tocar.

—Per què ho hauria d'estar?

—Els diaris diuen que la feina d'infermera és molt desagradida.

Se'n va fins al marbre de la cuina amb el plat i l'esbandeix sota l'aixeta.

—La gent no para de queixar-se. I no et pots passar el dia rondinant, que t'amargues. No siguis mai una amargada, Lex. M'estimo més que fumis que no que siguis una amargada. Vaja, no vull dir que em sembli bé que fumis, només és que...

Clava una llambregada al rellotge i alça els braços amb energia.

—Ostres, que bé que m'anirà una mica de zumba!

Rebo un missatge de text d'en Jonatan.

«Em vull morir. Però primer tinc pensat derrotar-te a l'Apalabrados».

Li responc que aquest vespre no tinc temps per a una partida, perquè he planejat tenir uns quants pensaments foscos sobre el futur per recuperar un cert equilibri en aquest pis.